

че той е единъ отъ най-ранните виртуози на дигулка, и компонистъ за този инструментъ, който пише виртуозно за него — въ своите павани, гайярди и др. за 3 гласа, съдържащи солови части — виртуозни вариации.

Фаринели — Farinelli — собствено Карло Броски — знаменитъ кастратъ, род. 24 юни 1705 въ Неаполъ, умр. 15 юли 1782 въ Болоня, ученикъ на Порпора и Бернаки, славилъ се съ голѣмото си майсторство въ колоратурата, особно, въ трилеритъ, живѣлъ въ Виена, Лондонъ и, най-продължително (22 години) — въ Испания.

Фаринели, Джузепе — Farinelli, Giuseppe — плодовитъ оперенъ компонистъ, род. 7 май 1769 въ Есте при Падуа, умр. 12 дек. 1836 въ Триестъ, 16 годишенъ постъпва въ консерваторията „дела Пиета“ въ Неаполъ, следъ свършване на която живѣе въ разни италиански градове, 1815 бива назначенъ капелмайсторъ въ Торино, а отъ 1819 — такъвъ на Дома, а на театра, въ Триестъ. Писалъ: 58 опери („Адрианъ въ Сирия“, „Атила“, „Сципионъ въ Картагенъ“ и др.), 8 драматични кантати, 1 оратория и др., меси, Стабатъ матеръ, Те Думеи и др. — въ единъ стилъ, много сходенъ съ този на Чимароза.

Фарсъ, фр. farce, ит. farsa — глупостъ, смѣхория.

Фаруелъ, Артуръ — Farwell, Arthur — американски компонистъ, род. 23 апр. 1872 въ Сенъ Паулъ, следъ свършване на техническото училище въ Масачузетцъ, училъ музика при Хомеръ Хорисъ въ Бостонъ, Хумпердингъ и Пфизнеръ въ Берлинъ, и Гюилманъ — въ Парижъ, композиции: „Ихибуцъ“, „Разсъмване“, „Царуването на Хураканъ“ за оркестъръ, „Вѣчно зеленото дърво“ — една коледна игра за общо пѣние и представяне, „Една пилигримска игра“ и „Калибанъ“ — за сцена, „Корней“ — увертюра, „Народни пѣсни на западните и южни негри“ и др. за пиано, хорови и солови пѣсни. 1901 Ф. основава едно дружество за издаване творби на американски компонисти — предпочитателно на такива, които използватъ американската, индийска и негърска, музика.

Фасилите, фр. facilité — съ тази дума французитѣ означаватъ опростенитѣ трудни мѣста (пасажи) на една композиция, които се поставятъ съ по-малкъ шрифтъ — подъ или надъ оригиналната нотация.

Фаулдсъ, Джонъ Хербертъ — Foulds, Jhon Herbert — модеренъ английски компонистъ и диригентъ, род. 2 ноем. 1880 въ Манчестеръ, писалъ: „Келтска сюита“, „Епиталамиумъ“ и „Музикални картини“ — за оркестъръ (съ четвъртъ тонове), „Единъ свѣтовенъ реквиемъ“ — за хоръ и оркестъръ, „Идилия“ и „Музикални картини“ за струненъ оркестъръ, „Галски мечти“ и 2 сюити (едната французска) за малкъ оркестъръ, „Великденски любовникъ“ — сцена за алтъ и оркестъръ, „Музикални картини“ за клавиртрио, сценическа музика: „Чудната баба“, „Юлий Цезаръ“, „Троянски жени“, „Клокочещиятъ кладенецъ“, „Божествени огньове“, „Сакунтала“, „Празднични скечи“ и „Дебуро“, клавирни нѣща и др. — до сега повече отъ 80 опуса.

Фачо, Франко — Faccio, Franco — превъзходенъ диригентъ и компонистъ, род. 8 мартъ 1840 въ Верона, умр. 21 юли 1891 въ Монза, възпитаникъ на Миланската консерватория (Мацукато и Ронкети), професоръ въ сѣщата консерватория, и диригентъ въ „Театъръ Каркано“, а по късно — и въ „Скалата“, писалъ оперитъ: „I profughi Fiamminghi“, „Хамлетъ“, една симфония, кантата „Le sorelle d'Italia“ (заедно съ Бойто) и пѣсни.

Фашъ, Йоханъ Фридрихъ — Fasch, Johann Friedrich — значителенъ компонистъ, род. 15 апр. 1688 въ Бутелщедтъ, при Ваймаръ, умр. 15 дек. 1758 въ Цербстъ, ученикъ на „Томасшулъ“, и после студентъ въ университета въ Лайпцигъ, застава на чело на единъ Collegium musicum, отъ който произлиза Das Grosse Konzert, 1710—13 е музикаленъ ржководителъ въ „Пауленер-кирхе“, подиръ което живѣе въ Дармщадтъ, Байройтъ и Гера, и въ това време пише една редица опери. После го виждаме, за кратко време, капелмайсторъ и компонистъ на графъ Морцинъ въ Лукавекъ, а отъ 1722 живѣе въ Цербстъ. Значителенъ е Ф. въ своите инструмен-